

Arrest

nr. 82 335 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 maart 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 18 januari 2010, verklaart er zich op 19 januari 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 13 januari 2012, verstuurd op 13 januari 2012.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Nowshera. Op 12 juni 2009 zou u bij een vriend op bezoek gaan. Het plan was om samen naar een moskee te gaan om te bidden. Uw chauffeur, X die u naar uw vriend zou brengen, wist u echter te waarschuwen; volgens hem zou er in de moskee waar u wou gaan bidden een zelfmoordaanslag gepleegd worden. Hierop zou u zich naar

een andere moskee hebben laten rijden. In deze andere moskee kwam u M., uw schoonbroer en tevens een politieagent tegen. U zou hem verteld hebben wat uw chauffeur u verteld had. Na het gebed zou er een luide ontploffing geweest zijn. Er zou een bom afgegaan zijn in de moskee waar u eerst wou gaan bidden. Later zou u vernomen hebben dat uw chauffeur gearresteerd was door de politie. U zou ook opgeroepen zijn voor het onderzoek. Na vijf dagen zou hij vrijgelaten zijn, maar enkele dagen na zijn vrijlating zou hij weer verdwenen zijn. Na een maand kwam hij weer terug. U zou opgebeld zijn door de politie. Uw chauffeur was dood teruggevonden en u diende zijn lijk te identificeren. Het gerucht ging dat hij gedood werd door de Taliban. De Taliban zou hem gemarteld hebben voor informatie. Er werd een "FIR" (First Information Report) opgesteld. Enkele dagen later zou u de arbeiders op uw grond eten hebben gebracht, toen er een poging werd ondernomen om u met geweld mee te nemen. De politie zou juist op tijd tussenbeide gekomen zijn. Er werd een "FIR" opgesteld. Diezelfde dag zou uw schoonbroer M. gedood zijn. Op 7 december 2009 zou u opnieuw aangevallen zijn. Men zou u beschoten hebben. Er zou een "FIR" opgesteld zijn. De dag voordien zouden enkele leiders van de extremisten gearresteerd zijn. Hierna zou u naar Karachi gevlucht zijn. Hier zou u bij een vriend gewoond hebben die u waarschuwde voor de spanningen t.o.v. Pashtouns zoals u. U zou besloten hebben om het land te verlaten. Op 4 januari 2010 zou u een vlucht naar Egypte genomen hebben. Hierna zou u per schip naar Griekenland gereisd zijn. Op 19 januari 2010 diende u een asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: schoolcertificaten, domiciliëring, uw geboorteakte, een dreigbrief, verschillende kranten, zakelijke documenten, het juridische en medische dossier i.v.m. de dood van Mansoor, 5 "FIR's", een oude identiteitskaart."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Zo dient er opgemerkt te worden dat er twijfels rijzen bij de authenticiteit van enkele van de door u voorgelegde "FIR's". Vooreerst gaat het hier om gewone fotokopieën waardoor de authenticiteit niet gegarandeerd kan worden. Ten tweede dient er gewezen te worden op het duidelijke visuele verschil tussen de drie "FIR's" die over u persoonlijk handelen (met zaaknummers 955, 428, 819) en de twee die niet over u handelen (zaaknummers 1073, 1301), hoewel ze allemaal in hetzelfde district werden opgesteld, nl. Nowshera. Ten derde blijkt dat op twee van de "FIR's" die over u handelen, het voorgedrukte serienummer 15 met dezelfde veeg voorkomt. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat deze serienummers uniek zijn binnen een district, waardoor twee "FIR's" die redelijk kort na elkaar werden opgesteld, nooit hetzelfde serienummer kunnen hebben. Deze vaststelling ondermijnt het geloof in de authenticiteit van deze "FIR's" die u persoonlijk aanbelangen. Voorts is het bevreemdend dat u enkel een oude identiteitskaart kon voorleggen. U gaf toe dat een nieuwe identiteitskaart in Pakistan bestaat, maar u zou deze niet hebben laten maken daar u ze niet nodig had. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat de overgrote meerderheid van de Pakistanen over deze elektronische identiteitskaart beschikt. Bovendien blijkt dat deze kaart voor vele dagdagelijkse zaken nodig te zijn, zodat u in uw autohandel zeker nood zou hebben aan deze identiteitskaart. U verklaarde dat enkel de jeugd de nieuwe identiteitskaart liet maken en oudere mensen zoals u niet (gehoorverslag CGVS p. 5). Hier staat tegenover dat uit uw geboorteakte blijkt dat zelfs uw vader blijkens zijn nieuw identiteitskaartnummer over een nieuwe identiteitskaart beschikt, iets dat u beaamde (gehoorverslag CGVS p. 10). Hieruit kan enkel afgeleid worden dat u Pakistan reeds zo lang geleden verlaten heeft dat u nooit een nieuwe identiteitskaart heeft gehad, ofwel houdt u uw nieuwe identiteitskaart om onbekende redenen achter. Voorts legde u een dreigbrief van de Taliban voor. Hierover dient opgemerkt te worden dat gezien de gesolliciteerde aard van de inhoud van dit document, de authenticiteit van deze dreigbrief niet gegarandeerd kan worden. Ook is het ongeloofwaardig dat de Taliban die gekend staan voor hun antiwesterse instelling, de westerse kalender zou gebruiken in hun schrijven, zoals ze deden in uw dreigbrief (gehoorverslag CGVS p. 4). Ook de authenticiteit van dit document kan worden betwijfeld. Ook mag de geloofwaardigheid van de door u beschreven vluchtroute betwijfeld worden. Uw verklaringen hierover zijn immers vaag en stereotiep. U verklaarde een internationale vlucht genomen te hebben, maar van het gebruikte paspoort wist u enkel te zeggen dat het een Pakistaans paspoort met uw foto en de naam Shohaib was (gehoorverslag CGVS p. 5). Daar bij internationale vluchten, identiteitscontroles steeds mogelijk zijn, zou u toch meer moeten weten over de valse identiteit waaronder u reisde. Ook werd vastgesteld dat uw oude identiteitskaart geperforeerd was. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat deze perforatie er op

wijst dat u ooit een paspoort heeft bekommen, iets dat u zelf ontkent (gehoorverslag CGVS p. 5). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw reisroute. Tenslotte dient het CGVS te erkennen dat in bepaalde regio's (meer bepaald in de grensregio's met Afghanistan) van Pakistan een met momenten openlijke strijd heerst tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een lokaal conflict en niet om een nationaal conflict. Om hier aan te ontsnappen had u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. U verklaarde een tijdje in Karachi gewoond te hebben. U beweerde dat u daar mogelijks problemen kon kennen wegens uw etnische achtergrond als Pashtoun. U gaf echter duidelijk aan zelf geen problemen gekend te hebben in Karachi (gehoorverslag CGVS p. 10). Ook kent een stad zoals Karachi een sterke Pashtoun aanwezigheid. Er zijn geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden aan de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming. De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw schoolcertificaten, domiciliëring en geboorteakte, kunnen zondermeer aanvaard worden. De documenten over de dood van Mansoor Hussein voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier. Zijn dood wordt niet ontkend, maar zijn banden met u en met uw beweerde problemen kunt u niet geloofwaardig maken. De door u voorgelegde kranten hebben een algemene inhoud, waarmee u o.a. de problemen die Pashtouns mogelijks in andere provincies van Pakistan kunnen ondervinden, probeert aan te tonen. Uw zakelijke documenten voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing de volgende rechtsregels schendt: artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, tweede alinea en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat twijfel over de echtheid van documenten niet kan verhinderen dat de grond van de zaak moet worden onderzocht.

Verzoeker stelt verder dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert zelf aangeeft dat het origineel van de FIR (First Information Report) gedurende zestig jaar bewaard blijft op het politiekantoor en dat de beklaagde of een derde ook op officiële wijze een niet-gecertificeerde kopie kan verkrijgen op het politiekantoor. Het Commissariaat-generaal besluit dus al te gemakkelijk tot een gebrek aan bewijswaarde omdat het om een kopie zou gaan. Verder spreekt het Commissariaat-generaal over een visueel verschil dat niet nader wordt bepaald. Bovendien zijn de FIR's afkomstig van verschillende politiebureaus en blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er provinciale verschillen zijn en dat er zowel voorgedrukte als handgeschreven exemplaren bestaan. Verzoeker stelt tot slot dat niet kan worden uitgesloten dat een gerelateerde en andere FIR eenzelfde serienummer zou dragen. Dit is ook het geval naar Belgisch recht waar eenzelfde notitienummer op verschillende pv's kan hernoemen zijn.

Verder stelt verzoeker dat hij geen nieuwe identiteitskaart liet maken omdat hij de stad niet verliet en deze niet nodig had. Zijn vader heeft wel een elektronische identiteitskaart verkregen toen die na de overstromingen van 2010 werden aangemaakt. Verzoeker was toen al in België. De informatie van het Commissariaat-generaal toont volgens verzoeker aan dat een identiteitskaart bij wet is verplicht voor alle Pakistaanse burgers en niet specifiek de elektronische versie. Het is niet verplicht om de oude kaart te vervangen en het is ook geen inbreuk indien de oude kaart niet is vervangen. Deze blijft trouwens geldig. Verzoeker herhaalt dat hij een identiteitskaart had, dat hij geen nood had aan de vernieuwde elektronische versie en deze nooit heeft aangevraagd. Bovendien wijst verzoeker erop dat hij voldoende andere documenten voorlegde die zijn verblijf in Pakistan staven.

Wat de brief van de taliban betreft, stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal zonder verdere uitleg stelt dat de brief een gesolliciteerd karakter heeft, wat geen afbreuk doet aan de bewijswaarde van de brief.

Verzoeker herhaalt dat hij werd begeleid door een onbekende die alles regelde. Verzoeker voegt hieraan toe dat identiteitscontrole in principe ook niet meer inhoudt dan het tonen van de identiteitspapieren, zonder een bijhorend verhoor. Verzoeker ontkent dat hij een paspoort heeft aangevraagd. Het feit dat zijn identiteitskaart geperforeerd is, wijst enkel op het deelnemen aan de verkiezingen. Verzoeker wijst erop dat uit het antwoorddocument blijkt dat een vertegenwoordiger van de Pakistaanse ambassade in Washington en van het Pakistaanse consulaat-generaal in Toronto beamen dat een geperforeerde identiteitskaart kan betekenen dat de houder tijdens de verkiezingen zijn stem heeft uitgebracht of dat een paspoort werd verkregen.

Verzoeker stelt verder dat hij zich niet elders in Pakistan kan vestigen. Hij verwijst naar de informatie in het administratief dossier en naar het "World Report 2012".

Tot slot stelt verzoeker dat mensenrechtenschendingen, verdwijningen, bedreigingen en terrorisme nog steeds gangbare kost zijn in Pakistan. Hij verwijst naar het jaarrapport van Amnesty International van 2010 en een artikel van Human Rights Watch, "Living with the Taliban" van 29 april 2009.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas, omdat ernstig kan worden getwijfeld aan de echtheid van de FIR's en de dreigbrief van de taliban en omdat verzoeker geen elektronische identiteitskaart kan voorleggen en hierover ongelooftwaardige verklaringen aflegt.

De Raad stelt vast dat verzoeker enkel fotokopieën heeft voorgelegd van de FIR's. Aan fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden toegekend aangezien deze gemakkelijk door knip- en plakwerk zijn te vervaardigen. Bovendien had verzoeker de mogelijkheid om gecertificeerde kopieën van de FIR's te verkrijgen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat niet alleen de aangever een gecertificeerde kopie kan verkrijgen maar dat ook derden op de rechtbank een gecertificeerde kopie kunnen vragen (*subject related briefing* "Pakistan" "First Information Report (F.I.R.)" 19 mei 2011, 5-6). Verzoeker had dus zijn familie in Pakistan kunnen vragen om een gecertificeerde kopie te vragen en deze naar België op te sturen of hij had een advocaat of een ander vertrouwenspersoon in Pakistan kunnen contacteren. Het feit dat hij desondanks enkel gewone fotokopieën van deze documenten neerlegt ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Verder kan ook ernstig worden getwijfeld aan de echtheid van de dreigbrief van de taliban. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat het ongelooftwaardig is dat de taliban, die gekend staan voor hun antiwesterse instelling, de westerse kalender zouden gebruiken in een dreigbrief. Verzoeker betwist deze vaststelling niet in zijn verzoekschrift.

Verder is de Raad van mening dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft gesteld dat verzoeker ofwel zijn nieuwe identiteitskaart achterhoudt ofwel Pakistan reeds zo lang geleden heeft verlaten dat hij nooit een nieuwe identiteitskaart heeft gehad. Het is niet aannemelijk dat verzoeker geen nieuwe identiteitskaart liet maken omdat hij de stad niet verliet en deze niet nodig had. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de identiteitskaart bij wet is verplicht voor alle Pakistaanse burgers en dat ze is vereist voor het verkrijgen van een paspoort, rijbewijs, bij registratie voor de verkiezingen, voor elektriciteit- en telefoonaansluiting, voor het beheer van een bankrekening, voor toegang tot hoger onderwijs, om officieel te werken en om vastgoed te verwerven. Uit de informatie blijkt dat het hier wel degelijk om de elektronische identiteitskaart gaat en niet om de oude identiteitskaart. De informatie vermeldt ook uitdrukkelijk dat de oude papieren identiteitskaarten maar geldig waren tot 31 januari 2004 (*subject related briefing* "Pakistan" "National Database & Registration Authority" 2 december 2010, 5-6).

Daarnaast is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft gesteld dat verzoeker in Pakistan over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in de grensstreek met Afghanistan te ontlopen. Verzoeker zou zich in Karachi kunnen vestigen aangezien hij daar reeds heeft gewoond, hij er geen problemen kende en er veel Pasjoen wonen. Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet in Karachi kan vestigen of dat er in Karachi een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot wijst de Raad erop dat een verwijzing naar een algemene toestand niet volstaat om een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken, maar dat het aan verzoeker is om enig verband met zijn persoon aannemelijk te maken. Verzoeker toont echter niet aan dat hij persoonlijk moet vrezen voor de mensenrechtenschendingen, de verdwijningen, de bedreigingen en het terrorisme waarnaar hij verwijst.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER